

ΔΙΚΑΙΟΣ ΣΤΡΕΒΛΩΤΗΣ

Τὸ νὰ τολμήσῃ κανεὶς ὑψωνόμενος (γιατὶ πρέπει νὰ ὑψωθῆ ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ δῆ-
τριγύρα του καὶ σ' ἓνα τέτιον ὕψος ποῦ χρειάζεται ὄχι λίγη κούραση καὶ καρδιά μεγάλη ὅσο
νὰ φτάσῃ, ἔτοιμος νὰ καταπιῆ ὅλες τὶς πίκριες ποῦ θὰ δοκιμάσῃ ἀπὸ τὸ οἶχτρον θέαμα τὸ
ἀπλωμένο μπρὸς στὴν ὄψῃ του) ὑψωνόμενος λέω, νὰ κρίνῃ ψέγοντας ὄχι μόνο μιὰν ἐκδή-
λωσι ζωῆς ἀλλὰ ΣΥΝΟΛΙΚΑ, ἐρευνώντας τὰ αἷτια καὶ τὶς ῥίζες ποῦ ἐργάστηκαν γὰ νὰ
τουμάσουν τὴ συνολικὴ τούτῃ ἐκδήλωση ζωῆς ποῦ ψέγει, εἶνε βέβαια κατὰ ἰπεράξιο ποῦ ὁ
ἄνθρωπος τὸ βλέπει πάντα μὲ φόβο καὶ θαυμασμὸ καὶ ἐρχεται τόσο σπάνια καὶ κάποτε στὸ
πέραςμα πολλῶν αἰώνων δὲ φανερώνεται μιὰ τέτια ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΤΙΑ,
μὰ σὰν ἐρθεῖ δὲ σβύνεται μ' ὅποιο μέσο. Ὅμως πρόκειται γι' αὐτοὺς ἐδῶ, ποῦ νομίζοντας
πῶς ὑψώθησαν σὲ μιὰ περιορισμένη ἐκδήλωση καὶ εἰδική, εἴτε Ἐπιστήμης, εἴτε Βιομηχανίας,
εἴτε Ἐμπορίου, Πολιτικῆς, Τέχνης, καὶ ὅποιας ἄλλης ψέγουν τὴν πορεία τῆς καὶ ζητοῦν
μὲ τὰ μέσα ποῦ ἔχουν νὸ τὴν ὀδηγήσουν, τούτῃ τὴν ἐκδήλωση, πρὸς μιὰ κατεύθυνση ποῦ
φάνηκε στὸ μυαλό τους ὡς ἡ πιὸ ἀξία καὶ ἐπιθυμητή. Πολεμᾶν μὲ κάθε τρόπο νὰ κυριαρ-
χίσῃ ἡ ἀντίληψί τους, καὶ κυριαρχεῖ, ὀχυρωνόμενοι πίσω ἀπὸ τὶς περγαμηνὲς τῆς εἰδικό-
τητάς τους. Ὁ Κριτικὸς στὴν Τέχνη, ὁ Ἐπιστήμονας στὴν Ἐπιστήμη καὶ ὡς ἐπέκταση
τούτης στὴν Βιομηχανία, ὁ ἔμπορος στὸ Ἐμπόριο, καὶ ὁ ἄλλος δὲν ξέρω τὴν εἰδικότητά του
στὴν Πολιτικὴν καὶ ὁ καθένας στὴν εἰδικότητα ποῦ ἀπόχτησε. Βαδίζουν ὅλοι μὲ βέβαιο
βῆμα καὶ κυριαρχο πιστεύοντας ἀκράδαντα πῶς κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τοὺς ἐναντιωθῆ μιὰ
ποῦ οἱ τίτλοι τους εἶνε οἱ πλέον ἀληθινοὶ μάρτυρες τῆς ἰκανότητάς τους. Βέβαια κανεὶς δὲ
θ' ἀντιλέξῃ οὔτε θὰ ζητήσῃ ν' ἀποδείξῃ πῶς ἔχουν ἀδικο, τὸ ἐναντίο μάλιστα πρέπει νὰ
τοὺς φωνάξῃ τὸ δίκιο τους καὶ βοηθήσῃ μὲ ὅτι μέσο νὰ προχωρήσουν στὴν ΥΠΟΚΟΡΙ-
ΣΤΙΚΗΝ ἀντίληψί τους.

Ξεκίνησαν γὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἐφοδιασμένοι μὲ ὅτι ἡ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ ἀπαιτεῖ,
καὶ ἡ προσπάθειά τους πήγαινε ὡς ἓνα σκοπὸ ποῦ βρισκόνταν μέσα πάντα στὸν Κύκλο
ποῦ χαράζει ἡ ΚΟΙΝΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ (φορμαρισμένη μ' ὅποιονδήποτε τρόπο, καὶ γὰ ὅτι-
δήποτε λόγο) ἔστω καὶ ἂν ἔβαλαν σημεῖο ποῦ πέφτει ἀπάνω στὴν περιφέρεια τοῦ κύκλου γὰ
σκοπὸ τους, πάντα ὁμως βρισκόνταν στὸν κύκλο τους. Ἡ κίνησι καὶ ἐνέργειά τους ἁρμονί-
ζονται πάντα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις ποῦ δημιούργησε ὁ κύκλος τῆς ἀντίληψης καὶ προσπαθοῦν νὰ
διορθώσουν ὅτι στραβὰ κεῖται. Τὸ δίκιο τοὺς εἶνε πανθομολογούμενο καὶ μόνον ὁ ἀσύνητος
καὶ οὐτιδανὸς ! θὰ εἶχεν ἀντίρρηση. Ἴσως ὁμως ἡ πορεία τους εἶνε στὴ ΣΥΝΟΛΙΚΗΝ ἐκ-
δήλωση στρεβλὴ καὶ βλαβερὴ, γιὰ ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις ζωῆς βαδίζουν τόσο κοντὰ καὶ ἡ μιὰ
μὲ τὴν ἄλλη ἔτσι συνυφασμένες ποῦ ὅποιος θὰ καταπιαστῆ μὲ μιὰ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ
κινεῖται μέσα στὸ ὅλον, ἂν θέλῃ νὰ μὴ κρούῃ δίχως νὰ τὸ νοιώθῃ κάθε στιγμὴ, σὲ βλάβες
προξενημένες στὴ συνολικὴν ἐκδήλωση ἀπὸ τὴν προαγωγή του μέσα στὴ μιὰν εἰδικὴν ἐκδή-
λωση ποῦ ἀκολουθεῖ, καὶ ἔτσι ἀντὶς ὠφέλεια νὰ φέρῃ βλάβη καὶ στρέβλωση στὸ σύνολο,
πιστεύοντας πῶς προαγάγῃ τοὺς γέρω του, προαγόμενος στὴν εἰδικότητά του. Ὅμως δίχως

ποτέ τὸ δλον νὰ ἔξεταστῆ, προχωροῦν οἱ εἰδικοί στὴν τελειοποίηση τοῦ εἶδους τῶν. Ἡ ἀντιληψὶς μορφώθηκε καὶ ἀπλώθηκε τόσο βρῆθιά ποῦ μὲ γιγάντιους κόπους θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἀλλάξῃ ὁ ΠΛΑΣΤΗΣ. Γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ νοιώσῃ τοῦτο τὸν ὀλιθερο, χρειάζεται βγαλμένος ἀπὸ τὸν κύκλῳ τῆς κοινῆς ἀντιληψῆς νὰ σταθῆ ὑψηλότερα θεατῆς τῆς.

Πολλοὶ φαντάζονται πῶς τὸ κατόρθωσαν, μὰ λίγοι ἄφισαν τὸ περὶ τους μέσα στὸν κύκλῳ τοῦτον μὲ ὄλη τὴν-ὀδύνη ποῦ προξενεῖ τὸ γδάρσιμο γιὰ ν' ἀναπνεύσουν στὸν ὀρίζοντα ποῦ ἀπλώνεται ἔξω τοῦ κύκλου. Καμμιά κατηγορία δὲν ἀρμόζει σ' αὐτοὺς ποῦ φαντάζονται πῶς βγῆκαν ἢ στοὺς ἄλλους ποῦ μένουν πεδουκλωμένοι μέσα του. Θάταν σὰ νὰ κατηγοροῦσε κανεὶς τὸ ἄλογο ποῦ ζεμένο σὲ μαγκανοπήγαδο προσπαθεῖ ὀλημερὶς νὰ βγάνη νερὸ ἀπὸ ξερὸ πηγάδι γιατί δὲν ἐπαναστατεῖ σπάνοντας τὸ δεσμὸ του, δίγως νὰ λογαριάσῃ τὴν ἔλλειψη, ΚΡΙΣΗΣ πρῶτα, καὶ ὕστερα τὴν ΥΠΟΔΟΥΛΩΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ ποῦ χεὶ ἀποχτήσῃ. Καὶ ὄλοι ὄσοι βαδίζουν κλεισμένοι στὸ κάστρο τῆς εἰδικότητάς τους στρεβλώνου καὶ βλάπτου τὸ σύνολο μ' ὄποιαν ἐκδήλωση ζωῆς καὶ ἂν καταπιαστοῦν καὶ ὄμως εἶνε ΔΙΚΑΙΟΙ ΣΤΡΕΒΛΩΤΕΣ. Ὅποιος τοὺς κατηγορεῖ ἔχει ἄδικο, δὲ λογαριάζει τὴν ἔλλειψη κρίσης καὶ τὴν ὕποδουλωτικὴ συνήθεια.

Ἐπάρχου ὄμως ἔλάχιστοι βέβαια στὸ κοινωνικὸ συγκρότημα τοῦ καιροῦ μας ποῦ ἀληθινὰ μὲ τὴν πλατιά τους κρίση καὶ τὸν πόλεμο κατὸ τῆς ὕποδουλωτικῆς συνήθειας πασχίζου νὰ ξεπεταχθοῦν εἰλικρινὰ ἀπὸ τοὺς καταθληπτικὸς κύκλους τῶν εἰδικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ν' ἀτενίσου μ' ἤρεμο γαλήνιο βλέμμα τὸ οἰχτρὸ θέαμα. Μὰ ἡ ἐργασία εἶνε γιγάντια, ὄση δύναμη καὶ ἂν ἔχου πάντα χρειάζεται περισσότερη γιὰ τὴν τελευταία προσπάθεια τῆς ὄλοκληρωτικῆς ἐξόδου, ποῦ ἴσως νὰ τοὺς στοιχίσῃ καὶ τὴ ζωῆ. Ἴδου οἱ ἄνθρωποι ποῦ πρέπει νὰ κινουῦ τὴν προσοχή. Αὐτοὶ εἶνε ποῦ μιὰ φορὰ ξεπεταγμένοι προμητῶν τὴν χαραυγὴ τῆς ἀλήθειας. Καὶ σ' αὐτοὺς στραμμένος ἀπλώνω τὸ χεὶ μὲ θαυμασμὸ κράζοντάς τους νὰ φτίσου ἀπὸ τοὺς κοντινότερους δρόμους, στὴ δημιουργούμενη ΕΣΤΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

ΟΣΟ ΚΑΙ ΛΙΓΟΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΠΑΝΤΑ ΑΡΚΟΥΝ.